

gældende Ret. Det forekommer mig, at Bestemmelsen kunde være affattet noget klarere, end det er sket. Jeg vil heller ikke udtale mig om den Forandring i Realiteten, som her er foregaaet; det kan være ganske rigtigt at udtale dette, at selv om Forfatteren har overdraget andre udelukkende Ret til Opførelse eller Udførelse osv. og udtrykkelig frastrevet sig den Ret, han ellers vilde have til efter 5 Aars Forløb at lade det opføre, skal han ikke desto mindre under visse Betingelser have en saadan Berettigelse; og hvad disse Betingelser angaar, har jeg heller ikke noget at bemærke undtagen ved en enkelt. Det forekommer mig nemlig, at naar Betingelsen er til Stede, at Værket i 5 paa hinanden følgende Aar ikke har været bragt til offentlig Opførelse eller Udførelse, vil det være rigtigt at give den paa gældende Ret til at lade Værket opføre, naar han blot derom averterer den, til hvem den udelukkende Ret var overdraget, derom. Jeg finder derimod, det er for meget forlangt, at han desforuden skal vente et helt Aar. Jeg kan ikke se rettere, end at i saa Tilfælde bliver den Ret, man vil give ham, i mange Tilfælde af faare ringe Betydning. Det er meget pansseligt at vide, hvorvidt der vil være nogen Binding eller Fordel ved en Offentliggørelse af et Arbejde eller et Vært efter et Aars Forløb. Der kan ske store Forandringer i Værdet af et Aar, og jeg vil derfor henstille til nærmere Overvejelse, for saa vidt man beholder Fristen, om da ikke denne burde betydelig forkortes. — I § 16 hedder det, at af et i Strid med nærværende Lov i eller uden for Kongeriget trykt eller afstrevet Vært skulle alle til Offentliggørelse bestemte Eksemplarer, som her i Riget forefindes, konfiskeres og tilintetgøres. Man har, hvad der er ganske rigtigt, taget ikke blot de Værker med, hvis Offentliggørelse er bevirket ved Trykken, men ogsaa de Værker, som maatte siges at være bekendte for et lidt større Publikum ved Afskrifter, men naar der nu søjes til, at „alle til Offentliggørelse bestemte Eksemplarer, som her i Riget forefindes, skulle konfiskeres og tilintetgøres“, saa har jeg kun det imod det, at det derved vil gøres umuligt at ramme skrevne Eksemplarer, Afskrifter, naar de ikke egentlig ere bestemte til Offentliggørelse. Jeg antager, at efter § 1 maatte en Forfatter være berettiget til at forbyde, at nogen tager f. Eks. 50 Afskrifter af et Vært, og fordeler dem til forskellige Personer, det tror jeg ikke kan fragaas, men naar § 16 bliver staaende, som den staar, vil man kunne sige, at naar disse 50 Eksemplarer ere fordelt til 50 forskellige Personer saaledes, at ingen af dem

er berettiget til at offentliggøre den Afskrift, han har faaet, ere disse forskellige Eksemplarer ikke bestemte til Offentliggørelse. — Jeg skal fremdeles gøre opmærksom paa, at i § 26 er der ligeledes en Ukorrekthed. Der er Tale om Bestemmelser, gaaende ud paa, at hvis den, hvem Forfatterretten eller Forlagsretten tilkommer, imidlertid foranstalter et nyt Dplag, blot med det Forbehold, at den Tredjemand, som allerede har udgivet et nyt Dplag osv., kan afhænde de til dette Dplag hørende Eksemplarer uden at blive underkastet Straf. Ved Tredjemand antager jeg, at man sigter til en anden Person end Forfatteren eller den, til hvem Forfatteren har overdraget sin Ret, Forlæggeren eller Hovedkommissionæren. § 25 siger jo, at naar et Vært er udsolgt og har været ud- solgt i 5 Aar, saa er enhver berettiget til at udgive dette Vært eller den paa gældende Del paa ny. Denne Ret tilkommer ogsaa den Forfatter, som maatte have afhændet Retten til alle fremtidige Dplag af Værket. Naar der i § 26 siges, at den Tredjemand, som har udgivet et Dplag, skal have Ret til at besørge det solgt, maa man antage, at derved bliver Forfatteren, som har benyttet sig af den ham i § 25 givne Ret, udelukket fra at sælge dette Dplag, som som han allerede har besørget. Jeg antager ikke, at dette er Meningen. Jeg tager kun det Forbehold, at Tredjemand kan gøre det, saa kan det ikke godt omfatte Forfatteren, hvis Ret der ogsaa maa tages Hensyn til. — Til § 27 skal jeg kun gøre den Bemærkning, at jeg ikke i Realiteten vil udtale mig mod det ny, som foreslaas i denne Paragraf; men det forekommer mig lidt hensynderligt, at den Forbudsret, man vil give Forfatteren til at forbyde, at et Vært, som er udsolgt, paa ny udgives, ikke skal kunne gøres gældende paa anden Maade end ved at blande Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet ind deri. Der staar: „Forbuddet anmeldes for Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, der efter at have forvisset sig om Anmelderens Identitet, paa dennes Regning lader det bekendtgøre o. s. v.“ Det forekommer mig, at det er noget ganske ekstraordinært og usædvanligt, at en Mand saaledes for at gøre en ham ved Lov tillagt Ret gældende skal gaa til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet og saa ham til at optræde som en Slags Fuldmægtig paa sine Begne. — Endelig skal jeg endnu kun henlede Opmærksomheden paa, at det forekommer mig at være noget tvivlsomt, om det er rigtigt paa den Maade, man har gjort det, først i §§ 17, 18 og 20 og senere i de tilsvarende Paragraffer i det følgende